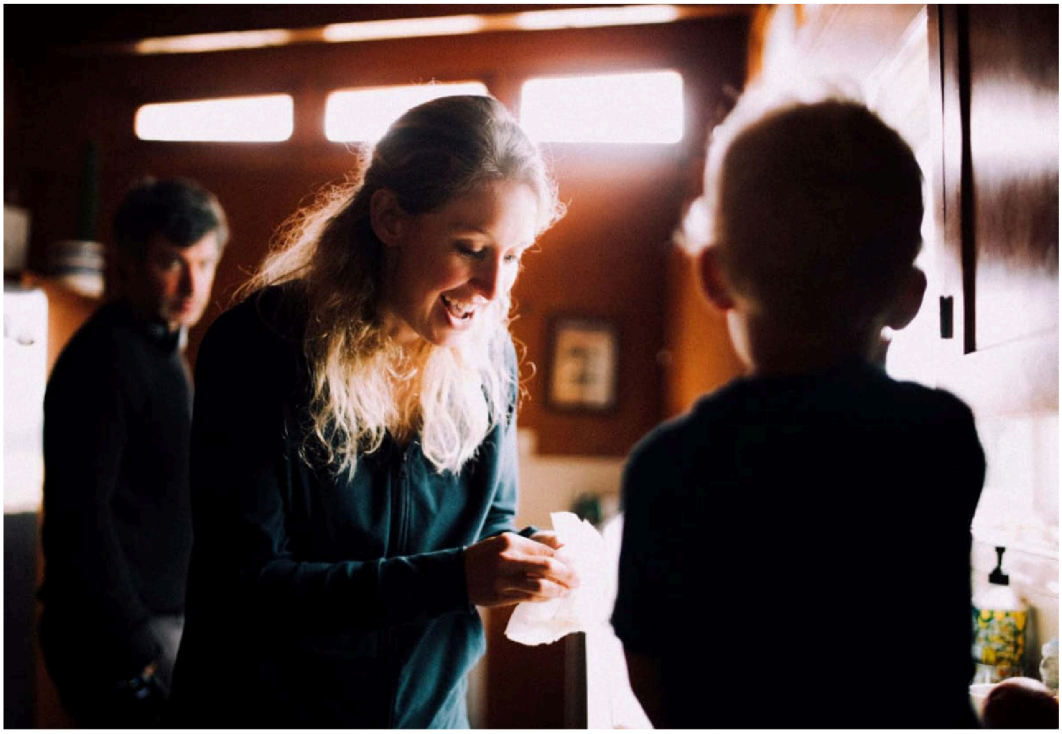

Elizabeth Holmes tillsammans med sitt barn. I bakgrunden regissören Nathan Fielder. FOTO: SF FILM FINLAND OY

Vi ser egentligen ingenting

Recension
Biopremiär

I hajpade You can see everything vandrar tittaren på ett gungfly av sanning och lögn. Är det vi ser det vi ser, eller finns det något som vi inte ser?

Den har kallats årets filmhändelse, dokumentären *You can see everything*. Lovorden har haglat över den sedan världspremiären i september. Den har kallats en av filmhistoriens viktigaste dokumentärer.

Stora ord. Egentligen kan det likställas med en spoiler att haussa upp något så. Det är svårt att leva upp till skyhögt ställda förväntningar, och man är frestad att snåla med stjärnbetyget av ren trots.

Därmed inte sagt att det här inte är ett helt unikt och eget projekt. Som allt som **Nathan Fielder** gör. Inte minst i den geniala tv-serien *The rehearsal* har han profilerat sig som en egensinnig filmskapare som försätter tittaren i ett kittlande tillstånd av osäkerhet.

Hans tema är verklighet och fiktion och gråzonen däremellan. *You can see everything* är också en film – det bär emot att kalla det dokumentär – som väcker fler frågor än den ger svar.

På ytan handlar det om **Elizabeth Holmes**, miljardär-entreprenören dömd för bedrägeri efter att hennes företag Theranos lanserat teknik som gav löfte om en medicinsk revolution. Utifrån en droppe blod skulle en enda apparat ha kapacitet att ersätta ett helt laboratorium.

34 dagar innan hon ska inleda sitt elva år långa fängelsestraff börjar dokumentären spelas in i ett strandhus vid havet. Holmes och hennes man **Billy Evans** släpper alltså in filmteamet i sin vardag för att … Ja, varför, är en av filmens många frågor.

En annan är varför just Nathan Fielder och **Lance Oppenheim** utsågs att göra dokumentären. Fielder är snarare komiker än etablerad dokumentärmakare.

Men eftersom filmens båda regissörer är kända för att sudda ut gränsen mellan verklighet och fiktion är det samtidigt svårt att se det som en slump. Någon har förstått sprängkraften i detta – frågan är snarare om Holmes och Evans insett vad de gett sig in på.

Elizabeth Holmes, hennes man Billy Evans, deras baby och filmens regissör Nathan Fielder. FOTO: SF FILM FINLAND OY

På sätt och vis är de båda bedragare: den ena dömd, den andra har manipulation som sitt konstnärliga grepp.

Och Fielder ställer bra frågor, även om han inte är journalist i grunden. På sätt och vis är de båda bedragare: den ena dömd, den andra har manipulation som sitt konstnärliga grepp.

Filmen visar Holmes i intima scener med sin man och sina barn. Hon gråter ofta eftersom hon snart ska skiljas från sin familj. Det är tårar som inte väcker någon empati, kanske för att tittaren misstänksamt har garden uppe.

Hur manipulativ är då denna dömda bedragerska som med stora, nästan overkligt djupblå ögon och ett vänt leende, exponeras för tittaren? Är hon en skicklig skådespelerska, eller är det hennes sanna jag vi ser?

Fielder har själv en roll i filmen, som sig själv som dokumentärfilmare, iakttagare.

Skådespelaren **Amanda Seyfried**, som spelade huvudrollen i *The dropout* – dramaserien om Holmes från 2022 – medverkar också, både som sig själv och i rollen som Holmes. Möjligen spelar hon även sig själv? Det är inte osannolikt.

Det här är de intima närbildernas dokumentär. Kameran vilar på de fyra huvudpersonernas ansikten: Fielders, Holmes, Evans och Seyfrieds. Den skärskådar dem verkligen, vi ser allt, varje por och hårstrå, varje skiftning i minspelet.

Men vad är det vi ser, och avslöjar det egentligen något annat än det som personerna säger? Vad är äkta och vad är iscensatt? Är inte allt en konstruktion, också en dokumentär?
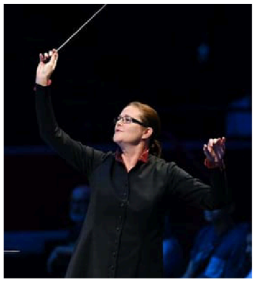
Filmen är egentligen motsatsen till sin titel; det är märkligt hur lite den avslöjar. Åtminstone gör den en inte klokare på Elizabeth Holmes.

Snarare gör den en poäng av att problematisera gränsen mellan verklighet och iscensättning, sanning och lögn. Det är teman som ligger i tiden med AI, fejknyheter och trollfabriker. Vi behöver säkert träna vår kritiska blick, men knappast tvivla på allt?

● You can see everything
Metadokumentär
★★★★
Biopremiär 20.11
Regi: Nathan Fielder, Lance Oppenheim. **Med:** Elizabeth Holmes, Nathan Fielder, Billy Evans, Amanda Seyfried, Christopher Abbott.
175 min.

Malin Slotte
malin.slotte@hbl.fi

Åren 2004–07 studerade Anna-Maria Helsing orkesterdirigering under Leif Segerstam vid Sibelius-Akademin. Hon har även deltagit i mästarklasser med Esa-Pekka Salonen, Gustavo Dudamel och Vladimir Jurowski. FOTO: CHRIS CHRISTODOULOU

Dirigenten Anna-Maria Helsing får Paciuspriset

Musik

Anna-Maria Helsing tilldelas Fredrik Pacius-priset 2026 för sina mångsidiga insatser för Finlands musikliv. Prissumman är 20 000 euro.

Dirigenten **Anna-Maria Helsing** tilldelas Fredrik Pacius-priset 2026 för sina rika och mångsidiga insatser för att främja Finlands musikliv som dirigent, musikpedagog och festivalarrangör.

Priset delas ut av SLS ur Fredrik Pacius minnesfond och prissumman är 20 000 euro. Det ges till en person som främjat Finlands musikliv i Fredrik Pacius anda genom gränsöverskridande, professionell och kunskapsbyggande verksamhet. Årets pris delas ut för nionde gången.

Anna-Maria Helsing är chefsdirigent för BBC Concert Orchestra och Vasa stadsorkester, samt konstnärlig ledare för kammarmusikfestivalen Rusk i Jakobstad, hennes hemstad.

Mellan 2010 och 2013 var Helsing konstnärlig ledare för Uleåborgs symfoniorkester, som första kvinnan på en sådan post i Finland. Därefter har hon dirigerat alla större nordiska orkestrar och arbetat med flera europeiska ensembler, däribland BBC Philharmonic Orchestra.

I prismotiveringen lyfts det att Anna-Maria Helsing har bidragit till att stärka Finlands musikliv, knyta det till samtidens europeiska musikkultur och utveckla strukturerna inom konsert- och operaverksamheten samt musikutbildningen.

Hennes starka intresse för modernismens och samtidsmusikens särdrag beskrivs också som en viktig orsak till att hon är eftertraktad av ledande europeiska orkestrar och operahus.

Priset delas ut i samband med avslutningskonserten *Young & Immortal* på kammarmusikfestivalen Rusk i Jakobstad den 21 november.

Andrea Svanbäck
andrea.svanback@hbl.fi